

Thomas Stangl

A 105-ös szoba halottai

[DIE TOTEN VON ZIMMER 105]

Úgy kell elmesélnem, mintha történet volna, anekdotikusan, elbeszélő múltban, addig a pontig, ahol a történet széttörik. Valami megmozdul, valami feloldódik a test belsejében.

– Hagyjuk meghalni? – kérdezte hanyagul az orvos, aki hetente kétszer (szinte fölöslegesen, mert az osztályos nővér jobban kiismerte magát, az orvos pedig csak azt tette, amit a nővér mondott neki) elnézett az otthonba. Nem tudom már, melyik haldokló betegről beszélgettek a nővérszobában, a sovány Vrbanéről a 101-es szobából vagy a nemrég még vidám és bőbeszédű Laska asszonyról a 112-es szobából, akinek az a kellemetlenül katonás megjelenésű hetvenéves fia van. Nem, felelte az orvos saját magának, ugyanazzal a hanghordozással, a magassföldszinten senki nem hal meg.

Játékból kérdezte saját magát, és játékból felelt.

Csak én hittem neki. Furcsán idillikus képet őriztem abból az időből, amikor barátságos-ügyetlen ápoló voltam a *magassföldszinten*; mintha senki nem halt volna meg, vagy legalábbis úgy tudtam volna, hogy ott senki nem hal meg. Időtlen, zavaros beszédek vesznek körül, szelíd tekintetek, lassú körmozgások, bottal vagy járókerettel a kicsi, zárt teremben, amelyben éppen tartózkodom (szabadon, hogy majd újra és örökre elhagyjam). Mintha álombeli volna a kép, végtelen, együtt átélt és közösen elfelejtett álomból vagy mindig megismételhető filmből való, amiből csak néhány sötét nap és hét, néhány kínzó jelenet hull ki. Lehet, hogy ezek az egyes jelenetek pusztán azt bizonyítják, milyen hamis ez az idilli kép, de talán azt is, hogy csakis bennük őrződnek meg, általuk kapnak alapot és keretet.

A képet lényegileg határozza meg az egyik kórterem, a 105-ös szoba. Nekem ugyanis úgy tűnt, mindegyik szobának megvan a saját jellege, több semleges szoba, néhány gonosz szoba is volt ott, mindenekelőtt a 107-es [vagy valamiféle, titokzatosabb módon a 115-ös szoba is, ahol egy diplomataözvegy emlékezett a nemzetiszocialista időre], aztán néhány barátságos terem, a 108-as, 113-as, a 116-os, de a legbarátságosabb szoba a 105-ös. Abban lakott a nyolcvannégy éves Lapinskiné és a kilencvenéves Hönigné, akik mindketten teljesen különbözőképpen voltak kissé őrültek.

Azokban a hónapokban alig olvastam vagy írtam, minden leírt mondat erőtlennek és üresnek hatott, ehelyett inkább hangos zenét hallgattam, PJ Harvey-t, Nick Cave-et, Nomeansnót vagy Copshootcopot, otthon a lemezjátszón, az Arenában, a Szenén vagy a WUK-ban: dübörgés a fejemben, a gondolatok helyettesítésére; dübörgés, kiabálás és nyögés, akárha kegyelem: mindent elvesz, undort és félelmet, minden kétségbeesést, saját magam érzékelését. Mindenekelőtt ezt, saját magam érzékelését, soha nem szabadultam meg tőle annyira, mint akkor.

Minden héten négy vagy öt nap korán reggel hatkor az autóbuszban ülök, négy vagy öt órát aludtam. Azok közé a munkások közé tartozom, akikhez nem tartozom, táskámban a *Standard* és egy könyv, amibe nem olvasok bele, vagy beleolvasok, és azonnal elfelejtem, amit olvastam; átszállok a metróra, majd megint egy autóbuszra [ha

az utolsó egy vagy két kilométert nem gyalog teszem meg a város szélén az otthonig). Emlékszem a Karlsplatz metróállomásainak vasárnapi üres járataira, mozgólépcsőire és peronjaira, a narancssárga, piros és zöld tájékoztatóablákra, U2, U1, U4, néhányan szombat estéről maradtak itt, nagyon lassan mozognak, néhány vasárnapi munkás eltűnődve üldögél, emlékszem az üres peronokra Hütteldorfban és a pályaudvar melletti vendéglőre, bejáratán a Hubertus-szarvasra, a szinte üres metrókocsikra, amik a keskenyen csordogáló Bécs betonárka mentén dübörögnek végig. Minden annyira fénytel, hogy nincs szükségem beszédre.

Nelly Lapinski ágya az ajtónál állt, Franziska Hönigé [akit Lapinskiné mindig Hönignének vagy a *Könignek* nevezett] az ablak mellett. Amikor beléptem, Lapinskiné, aki bot vagy járókeret nélkül is tudott járni, zuhanyozott már, és próbált felöltözni. Többnyire a zürzavarnak abban a pillanatában találtam, ami őt magát is felvidította kissé. Számatalan variációja volt annak, ahogyan a felöltözés kísérletei közben képes volt összekavarodni: ha már felhúzta a harisnyát a lábára, mihez kezdjen az alsóneművel? Minek volt még (vagy megint) a pizsamája egyik része a testén, ha a másik felén már teljesen felöltözött [de hogy melyik kosztüm melyik napszakot rejtette, burkolta, melyik leplezte le a másikat, felkelni készült-e éppen vagy aludni?]. Mit csináljon a bugyival vagy a melltartóval, ha már van rajta blúz? És miért keverte a törülközőt vagy az ágynemű egyik darabját a ruhái közé, miközben [másrészről meg] a ruhát, amit éppen sürgősen keres, az ágyneműk, fehérneműk, harisnyák és törülközők kupaca alá rejtette el? Minden megoldási kísérlete új zürzavarhoz vezetett. Ilyenkor az ember kézen fogta, és lassan kiszabadította a kombinációt végtelenségéből, ő pedig jóindulatú csodálkozással és apró kommentárokkal kísérve figyelte a segítő igyekezetét, aminek eredményét végül mégis magától értetődőnek tekintette. Szekrénye kidagadt a ruháitól, amik egy kicsit érdekesebbek, kicsit színesebbek, kicsit extravagánsabbak voltak, mint az otthon többi lakóié.

Nem volt kétségem afelől, hogy kissé már örült, egészen enyhe, lebegő módon, kedveltem miatta; nem volt kétségem afelől sem, hogy ő volt az egyetlen páciens, aki számára már viszonylag közömbössé és érthetatlenné váltak a polgári élet szabályai. Nem emlékszem, hogy valaha is lettek volna látogatói; volt talán valami unokaöccse vagy unokahúga, talán egy külföldön élő [úgymond kirepült] fia.

Ahogy Hönignét mindig *Königné*nek nevezte, Nelly Lapinski engem következetesen *Boris*nak szólított.

Akárcsak a többi szobában, a két beteg alig szólt egymáshoz, mintha két, egymástól független szférában éltek volna. Láttá ugyan egyik a másikat, és kommentálni is tudta, amit az csinált, de csakis a nővéreknek és az ápolóknak vagy a hozzátartozóinak, akiknek bejárása volt, vagy valahogyan bejutottak az ő szférájába.

– Azt hiszem, Königné már vár, Boris – mondta Lapinskiné.

– Ugyan, ráér még – mondta Hönigné, aki érdeklődve pillantott át a saját szférájából.

Miközben a gonosz 107-es teremben Kurzné állandó figyelő tekintete és időnkénti kommentárjai, Canaris asszony némán csodálkozó pillantásai és Mackné sötét védekezése [*Hagyjon! Nem tudok nyelni! Mit akar! Segítség! Nem tudok nyelni!*] közepette mindent rosszul csináltam, lassú voltam és ügyetlen [ezek az asszonyok összedolgoztak, mindegyik a maga szférájában, anélkül, hogy egymáshoz szóltak vagy egymást észlelték volna], itt minden mozdulat és tevékenység magától értetődő.

dőnek tűnt; én nyugodt voltam és barátságos, mindegyik nap ugyanolyan volt, mint a másik, nem volt semmiféle kihívás.

Hönignéhez fordultam, kiszabadítottam a hálóingéből, és segítettem neki felállni (eközben ő félig elegánsan, félig ügyetlenül egyik lábát átvette a másikon), majd karon fogva vagy a járókerettel elkísértem a fürdőszobába; az apró aranykeresztet mindig viselte, zuhanyozás közben is. Minden reggel zuhanyozott. Ráncossárga bőr, fehér mosdókesztyű, folyékony szappan, egy nagy törülköző. Csípőjén a combnyaktörés műtétjének hege. Hönigné ruhái decensek voltak és polgáriak, feltűnés nélküliek és mintegy elmosódottak; szoknyák, blúzok (egyikről hiányzott egy gomb), kötött mellények; *csak különleges alkalmakra* – állt a cetlin, amit a hozzátartozói egy kék selyemkosztűmre tűztek. A „kék selyemkosztűm” szavakat akkor jegyeztem fel, és még valamit a hozzá tartozó blúzról és a bonyolult (vagyis számomra lehetetlenül) záródó szalagról, a kosztűmre, a blúzra és az uszályra nem emlékszem. A jegyzetben két pár cipőt is leírtam: apró lyukas, fehér cipő és fekete lakkcipő, ennél többet a cipők kinézetéről nem lehet mondani.

Azokra az elárvult cipőkre gondolok. Azokra az elárvult blúzokra és kosztűmökre, amiket huszonöt évvel ezelőtt kirámoltak a szekrényből, és feltehetőleg konténerekbe hajítottak azonnal vagy a gyászidő határideje után.

Hönigné gyakran járt az otthon földszintjére a fodrászhoz. Miközben arra várt, hogy egy ápoló levigye, csendben ült, mosolyogva, állát a kezébe támasztva, eltartott kisujjal, amittől inkább tűnt várakozónak és félénknek, semmint művészi előkelőnek. Daueroltatta a haját; a dauerhullámnak és feltűnés nélküli, agyonmosott ruháinak köszönhetően jól tartotta magát; nem keretben, nem valami határozottban élt, inkább egyfajta szövevényben, ami az életére emlékeztethetett, mintha az még mindig változtathatatlanul jelen volna.

Néha a nővéréről mesélt, aki a nyitott ajtón keresztül, a 105-ös terem előtti folyosón látott feküdni, beköszönni vagy integetni. Odanéztem, és nem mondtam ellent. Vagy *ezekről az állatokról* kérdezett, milyen állatok?, kérdeztem vissza, nyilvánvalóan eléggé barátságos állatok voltak, macskák vagy idegenebb állatok, amiket meg lehetett volna simogatni, ha közelebb jönnek, és ha Hönigné képes lett volna lehajolni vagy leguggolni. Látta betegtársát, Jostit, a teljesen zavart, nyugalmazott hivatalnokot és hobbifestőt, amint sokkal fiatalabb barátnőjével elhalad a folyosón, azt mesélte róluk, hogy mindketten színészek, hogy ő az Akadémiai Színházban látta őket, nem mondtam ellent, miért is ne húzhatna összekötő vonalakat a korábbi életéhez, ahhoz, amit továbbra is valóságos életnek tart; miért azokat kellene észrevennie, akik semmit sem jelentenek számára, és ne azokat, akiket felismerhetett.

Mint ahogy én magam is szüntelenül eltöprengem azon, ki is vagyok valójában, ő is elgondolkodott, hogy valójában kicsoda, ő viszont logikusabb módon tette. Egyszer az éjszakai nővérek mesélték a reggelinél, Hönigné éjszaka csengetett, és arra kérte őket, készítsék elő a szép kosztűmjét (*csak különleges alkalmakra!*).

Ma ugyanis férjhez megyek, mondta örvendezve.

Kihez méz hozzá?, kérdezte az éjszakai nővér.

Hönigné eltöprengett, nem tudom, mondta aztán tanácstalanul. Néhány perc múlva, mesélte a nővér, Hönigné ismét csengetett:

Tudom már, mondta.

Igen?

Hönig úrhoz.

Nevettünk, a reggeliasztalnál ülve a nővérszobában, kávé és zsemle és cigaretta mellett, de a nevetésben volt valami üresség, parányi távolság önmagunktól.

Hönigné teste, ez a törekeny alkatú, idős női test és az a kicsi mozgástér, amelyen túl valószínűleg soha nem akart gondolkodni és járni, szinte egybeesett: finom háló- és koordináarendszer: fodrász és színház, család és ismerősök, tusfürdő, kosztüm különleges alkalmakra, veríték, vizelet és az elhalt és folyton újracházásulandó Hönig úr, akitől a nevet kapta, amit a világban viselt. Az ember belegabalyodik a saját hálójába, a szálak és a nevek biztosnak tűnnek benne. Biztosabbak, mint a valóság.

Hönigné nem tartotta különösebben nagyra önmagát, a finom hálót és fonatot sem, ami őt tartotta, nem szólt, ha fáj a feje vagy szédült [ami egyre gyakrabban fordult elő, estében felfogtam, hát ön egy angyal, mondta aztán, mire jó, ha az ember angyal]. Naponta zuhanyozott, mégis bűzleni kezdett; izzadság- és vizeletszag lengte körül, új, finom háló az utolsó néhány hétben. Nem vettem róla tudomást.

Valakit estében felfogni és valamit hozzá elképzelni; felfogni megtartás nélkül, a magasszíntsen senki nem hal meg, gondoltam félangyalként. Angyal voltam, tehát semleges, nem akartam semmit, egyfajta objektív rokonszenvvel viszonyultam ezekhez az arcokhoz, testekhez, ezekhez a nőkhöz. Továbbra is így kellett volna lennie, összezavarodhatott, magába fordulhatott, összehurkolódhatott az idő. Mindegyik nap lehetett volna ugyanolyan, mint egy korábbi; a napszakok szabadon járkáltak át egymásba. Lapinskiné olykor már megint vetközni kezdett, mire Hönignével visszatértem a fürdőszobából, mert azt hitte, este van, vagy csodálkozott, hogy a reggelit, amit éppen elfogyasztott, még mindig nem szolgálták fel.

November végén, egy szombaton igen jókedvűen mentem be az otthonba. Volt két szabadnapom; még csak egy hetet kellett dolgoznom, már készültem a rákövetkező időre utazást tervezni, lehetőleg valahová messzire, mintha egy másik életbe (így képzeltem akkor ezt naivan). Mexikót választottam, egy óriási várost, amit labirintusként képzeltem el, és egy távoli hegységet északon, amiről különös dolgokat olvastam.

Nem történhet már semmi, gondolom, ezen az utolsó héten, ülünk a nővérszobában a reggeli kávéval, milyen szép, a korai szolgálat miatt megkapom a kedvenc szobáimat, köztük a 105-ös termet. November van, de úgy érzem, mintha világos és napsütötte volna, bemegyek a terembe, először csak a reggelit kiosztani, és Hönigné ágya üres. Kérem a kollégát, aki velem van. Igen, Hönigné tegnapelőtt gutaütést kapott. Súlyos gutaütés, ezért kórházba vitték. Nem úgy, mint W-né a 102-es szobából [láttam, egyik kedvenc páciensem ő is, a ferde szájával, képtelen felkelni vagy beszélni, de lágy és szeretetteljes a tekintete], akinél talán még itt is érhető el javulás. Odaadtam a reggelit Lapinskinénak, aki nagyon csendesen feküdt, szinte nem is volt jelen; később segítettem neki felöltözni, alig szóltunk egymáshoz, csak egyszer kérdezte meg: Hogy van a Franzi? Nem tudom, feleltem, de feltűnt, hogy ezúttal nem *Königné*t mondott. Dolgoztam, véget ért a reggeli műszak, ebédeltem, délután a szünetben a nővérszobában kávéztam három vagy négy kollégával, köztük az osztálynővérrel, amikor az ajtóban megjelent egy középkorú nő. Nem ismertem fel, pedig Hönigné menyé volt az.

Csak azt akartam mondani, mondta halkán és úgyszólván óvatosan, hogy a Hönigné ma meghalt.

Az osztályos nővér megölelte talán, és később, amikor már elmentek a hozzátartozók, talán sírt is, vagy lehet, hogy nem aznap sírt; mindenesetre arra emlékszem, hogy egy délután a nővérszobában az egyik [*a magasszobában nem hal meg senki*]-nél olykor minden elkerülhetetlen haláleset ellenére sírt, el tudom képzelni, hogy ez az volt. Én nem sírtam, csak akkor mertem sírni, amikor egyedül voltam, már otthon, a fürdőkádban sikerült vagy mertem sírni, úgy tenni, mintha sírnék.

A menyé és a fia kipakolták Hönigné szekrényét: a két pár cipőt, a ruhákat és a kosztümoeket, a kék selyemkosztümöt a szalaggal [*csak különleges alkalmakra!*].

Lapinskiné visszavonult a folyosóra, a szoba ajtaja nyitva állt. Elképzelem a folyosóról a szobába vetett pillantásokat, óvatosak, mint az az egy mondat, amit Hönigné menyé a nővérszoba ajtajában mondott. Az Akadémiai Színház színészei haladnak el a folyosón, fejüket gyorsan elfordítják, egy idősebb úr, egy szőkére festett, tupírozott hajú nő; kicsi, barátságos szőrállatok (talán macskák, akik amúgy is hozzászoktak más világokhoz) gombolyodnak a padlón, ahol Hönigné nővére fekszik és integet, és talán maga Hönigné is jelen van, átegyensúlyoz az állatok között, a nővére fölé hajol, visszanéz a szobába, a helyre, ahol hiányzik, és megpróbálja láthatóvá tenni magát, de senki nincs már ott, aki őt észrevehetné.

Hétfőn vagy kedden új páciens költözött be a 105-ös terembe, Pettersné, egy nagyon kicsi asszony, aki szakadatlanul beszélt. Csak felét értettem annak, amit mesélt, miközben segitettem neki mosakodni és felöltözni, a fiáról beszélt, asztrológiáról, mindegyre a férjéről, aki már meghalt vagy másik felesége volt, vagy egyidőben volt halott és volt másik felesége; Pettersné nyilvánvalóan nyugtalan volt, és igyekezett a helyzetét, az új életet, amit mostantól élnie kell, értelmezni. Ki az a nő, aki vele együtt volt a szobában. Ki vagyok tulajdonképpen én, a fiatalember, aki vele beszélek. Kérdezte.

Segítő. Civil, mondtam.

Viking?, kérdezett vissza (ezt el kell majd mesélnem).

És ez az asszony, Nelly Lapinski, őt nem kellett kérdeznie, nem is kérdezhetette, mert Pettersné és Lapinskiné újra saját külön szférájában élt, egymástól messzibbre, mint valaha, de ő így is tudta, hogyan illik bele a képbe az a nő, és hová sorolja a saját életében.

Ez itt a férjem szeretője, mondta Pettersné, a második felesége.

Zavartalanul rámutatott Lapinskinéra, aki már csak az ő átdolgozott emlékeiben létezett, a halott férje oldalán.

Ne mondjon neki semmit, nem tudja, hogy én vagyok az. Ne mondjon neki semmit, nekem úgysem számít.

Nelly láthatóan semmit nem értett Pettersné beszédéből és gyanúsításaiból. Hönigné gyászolta, aki most már *Franzi* volt számára.

Én vagyok a következő, mondta az osztályos nővérnek, nem ő volt a következő.

Mindenki belakja saját képi és emlékezetterét, fóliákat helyez egymásra, pozíciókat cserélget, figurákat illeszt be, olyan már, mint a mennyben vagy a pokolban, ez már a menny, és ez már a pokol. Senki nem hal meg, mert a játék – a gondozó

munkája, egyik elmegy, más jön a helyébe, ahogy a betegek is elmennek, és helyettük más lesz – egyre csak folytatódik tovább. A termék ott maradnak, mindegyik a maga számával és identitásával. Pettersné tehetetlen locsogásával együtt kedves asszony volt, aki jól beleillett a terembe és elődje ágyába.

Beletemtem a játékba, de nem teljesen; az ember akkor van teljesen benne, ha a hivatását gyakorolja, én azonban némán és udvariasan, arcomon állandó buta mosollyal, idegen hivatást űztem, és mindig volt egy másik tekintetem tartalékban; abban a hitben, hogy létezik számomra egy valódi játék, egy másik élet. Ez jó volt és rossz, sőt jó volt és gonosz [a hasznosság síkján, a morál síkján].

A fejemben üvölt, a testemhez oly közel PJ Harvey: *You're not rid of me. I'm coming up man-size. 50 foot Queenie*. Egy vékony, fiatal nő, erősen széles szájú és vastag szemöldökű, aki akkor közelebb áll hozzám, mint bármelyik valóságos nő; aki ígér valamit, amiben a valóságban alig hihetek [az életet, nem, az életen túli intenzitást].

Lehet-e valakiről így beszélni, lehet-e valakiről így írni, „vékony, fiatal nő, erősen széles szájú”, „enyhén őrült”, „decensen polgári”, „egy kicsi asszony, aki szakadatlanul beszélt”, lehet-e valakit így nézni, valakire így emlékezni, nincs valami teljesen más, amire inkább emlékeznék?

I'll make you lick my injuries, I'm gonna twist your head off, see.

Az utolsó munkanapomon, ez megint egy szombat, egy héttel Hönigné halála után, bementem a szobába, hogy összeszedjem a reggeli edényeket. Pettersné nem volt az ágyában, de megette már a zsemléjét, és kiitta a híg betegkávét; bemegyek a fürdőszobába, ott találtam, kissé görcsös és ügyetlen testtartásban állva, keze az ajtótokot karmolja. Kiszabadítom a testhelyzetéből, és válla alatt megtámasztom.

Nem tudja elmagyarázni, miért áll ott, és miért nem bír egyedül elmozdulni onnan.

Lassan vezettem vissza az ágyához, újra beszélni kezdett, és mesélni, de három vagy négy lépés után teljesen váratlanul eldőlt. Történt valami a teste belsejében, érzem, valami elveszett, az az erő és feszesség, mintha egészen más lény volna az, amit most a karomban tartok. Nem tudott már járni, nehezen lélegzett, épp csak meg tudtam akadályozni, hogy leessen, az ágyába cipeltem és lefektettem. Ott volt még, de többé nem bírt mozdulni, mondott valamit, de úgy tűnt, nagyon messziről: mintha elveszett volna testének belsejében, és egészen más helyről beszélt kifelé, mint ahonnan egyébként kifelé szólnak és érintkeznek az emberek. Hasonló meszeseségből hallottam egyszer váratlanul hangot a teljesen lebénult és mintegy teste páncéljába merevedett T. úr belsejéből [egy hangot, ami akkor trágár szidalmat zúdított egy indiai ápolóra].

Maradjon itt, ne menjen el, Pettersné viszont ezt suttogetta, mindjárt visszajövök, mondtam, és segítséget hoztam, Hanna nővért, az osztályos nővért, az orvost, segítséget hoztam, de nem maradtam ott, hanem elmentem onnan. Pettersné valamikor hányni kezdett, hívták a mentőt, és kórházba szállították.

Délután a búcsúzásomat ünnepeltem, pezsgőt ittam, és már rendesen berúgtam, amikor megjelent Pettersné fia és annak felesége, nagyon rosszul van, iratokat kértek, amiket Hanna nővér és én nem találtunk meg. A szuverenitás és a méltóság nevenséges érzésével meséltem a reggel eseményeiről. Semmit sem csináltam rosszul; úgy tettem, mintha jelentősége lenne. Tudtam, hogy Pettersné meg fog halni; mindannyian alig ismertük, úgyhogy nem is sírt senki.

De az az egy pillanat nem megy ki a fejemből, nem, az a két pillanat: az össze-
csuklása és a mondat, amit nekem mondott. Azt hiszem, a reggel eseményeit (semmit
sem csináltam rosszul) pontosan elraktároztam: de miért vezetem az egyértelműen a
fejemben elraktározott képben Pettersné, aki nem tud már járni, Lapinskiné ágyához,
az ajtóhoz közelebb eső ágyhoz, miért fektetem le és hagyom ott? Miért abban az
ágyban látom még mindig, amikor a segítséggel visszatérek a szobába, a segítséggel,
ami nem segíthet? Miért tűnik úgy, mintha elfordult volna a szoba?

Ne menjen el, mondta, de mégis el kellett mennem. Csak másodpercekre,
segítséget hozni, de milyen végtelenek voltak ezek a másodpercek. Megközelítőleg,
két vagy három keringési elégtelenség után el tudom képzelni, mit érzett Pettersné:
ezt a csodálkozást és ezt a félelmet; ezt az egyedüllétet. Amint ott volt a segítség,
már el is távolodtam onnan, sikeresen megszöktem, de mi állhatott volna szemben
ezzel az egyedülléttel? A kezem, amely a kezét tartja; a koncentráció olyan formája,
amit csak megsejdeni vagyok képes?

Néhány másodperce, végtelen másodperce van Pettersnének. És ha még mindig
ott vannak ezek a másodpercek, és nem azért, hogy kioltásuk az iszonyú félelmet, amit
ezekben a másodpercekben érez? El tudom képzelni ezt a félelmet, valójában nem
a két vagy három keringési elégtelenség óta, hanem kezdettől fogva; minden kép-
zetemnek ez a célja, vagy inkább: ez az, amit minden mondattal, amit leírok, minden
sörrel, amit megiszok, minden napsütötte pillanatban, amit megélek és végtelennek
szeretnék tartani, félretolni igyekszem. Ez az, ami a játéknak nem része.

Arra a pillanatra gondolok, amelyben Pettersné testében valami történt, kioldó-
dott és feloldódott; minden feszesség elveszett, mindaz, ami összetart és a világban
megtart egy embert. És hogy ez kívülről érezhető volt. Hogy ilyesmi tényleg érezhető.

Itt az ideje, hogy abbahagyjam a kényelmes mesélést, és megfordítsam a
perspektívát. Hogy az összpontosítást keressem, ami sejlik bennem. Lapinskinének
kell lennem, Hönignének, Pettersnének. Rajtam nem segítesz azzal, hogy leírsz. Nem
hozol vissza. Halott vagyok. Te viking, te valaha fiatalember, hagyd abba, ne bízz a
szavaidban és a szavaidban lévő feszültségben, az izmaid feszességében. Amilyen
kevésbé segített Pettersnén saját hiszékeny fecsegése, éppoly kevésbé segít a hiszé-
keny írásod rajtad. Másféle feszültségre van szükség.

I'll make you lick my injuries. [És tovább?]

A magasföldszinten nem hal meg senki. Játék, egy időtlen kép, körülvesznek a halottak,
a mondataik, a mozdulataik, egy keret. És a pillanatok beszivárognak, kiszivárognak,
beszivárognak, kiszivárognak. Nem érek hozzá senkihez, kezem az ürességbe kap.
Ne menjen el.

BENKŐ GITTA FORDÍTÁSA